

**Clara Et Praeclara Methodus Parandæ Eloquentiæ,
Secundùm Doctrinam & Præcepta Cypriani Soarii è
Societate Jesu, Ad Captum Et Praxim Faciliorem
Accommodata**

Worpitz, Georg

Coloniæ Agrippinæ, 1700

§. V. De Genere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68908](#)

unum conjugatum affirmo vel nego , de eodem affirmo vel nego alterum. v. g. Rhetorica debet amari , ergo & Rethores. Petrus non egit injuste, ergo non est injustus. Nē verò erres in utu conjugatorum, videndum . An id quod dicitur de uno conjugato illud habeat, quia tale conjugatiū est. Hinc malè sequitur : Rethores sunt pœnā digni, ergo etiam Rhetorica : non enim Rethores sunt pœnā digni , quia Rethores sunt, seu propter studium Rheticum , sed quia aliquid sceletis perpetrârunt. Videndum 2. ut Conjugata non solā voce, sed etiam significatione convenient : quod fit, si eandem significationem retineant. Hinc malè inferatur: Tu es homo, ergo humana spectare debes: homo enim, & humana jā significationē eandem non habent, nam humana non accipit hīc pro eo, quod spectat ad hominem ; sed pro rebus terrenis, & caducis; bene autem sequitur; homo sum, igitur nihil humani à me alienum putem. Videndum 3. Ut ea, quæ soli vocis convenient, non affirmentur, vel negentur de re significata per alterum conjugatum: v.g. Rhetorica est generis fœminini, ergo & rhetor est generis fœminini.

§. VI. De Genere.

Genus est, quod habet partes communione sui similes, specie autem differentes, id est, Genus est vox, quæ convenit pluribus , quæ plura, in re per nomen significata convenient, in natura tamē disconveniunt v.g. flos ,

abor, avis, elementum, lapis, virtus, ars: unde ad Genus tria requiruntur. 1. Debet habere duas minimum partes v. g. Animal, hominem & brutum. 2. Partes debent in aliqua ratione communi (id est in re quam qualibet pars habet , seu de qua qualibet pars communicat, & participat) convenire, ideo qualibet illarum partium debet habere illud ipsum, quod nomen significat , seu , idem debet esse in uno , quod est in altero , & hoc debet per nomen generale significari. Unde licet Civitas , Respublica , Exercitus sub se habcant multos Cives , milites , & inter se communiter vivant; quia tamen significatio civitatis cuilibet illorum non convenit (non enim possum dicere : Petrus est exercitus, Paulus est civitas) Hec non sunt genus. Est autem Civitas & respublica genus, si intelligam Romanam, Viennam, Pragam; si Rempublicam Romanam , Athenensem , Venetam , &c si Exercitum Gallicum , Turicum, Cæsareum ; his enim convenit significatio nominis eadem, eò quod eadem ratio seu res per nomen significara illis insit. Sic etiam nomen Canis non est genus, licet de stella in cœlo, & animali latrante dicatur. Sicut & nomen Gallus; quia licet habeant nomen commune, non tamen ratio , seures per nomen significata est eadem , ideoque sibi non communicant rem per nomen significatam, seu non habent eandem rationem communem.

3 Licet partes in ratione per nomen significa-

nifica-

nificata convenient, & sibi invicem communi-
nent, debent tamen ab ea re, seu ratione
(quam nomen non exprimit) prorsus discon-
venire, & differre, non tantum in accidenti-
bus, sed etiam in ipsa natura, dicitur enim
in Generis definitione *specie autem differentes.*
An autem specie, seu in natura, differant &
distinguuntur, colligi potest ex effectibus, &
operationibus notabiliter diversis; sic pomus
& pinus convenient in ratione arboris, dif-
ferunt tamen specie, quia alterius naturæ est
pinus, alterius pomus, nam folia & fructus
(hi enim sunt effectus) prorsus sunt diversi.
Sic etiam differt brutum & homo. Petrus au-
tem & Paulus non differunt specie, quia sunt
eiusdem naturæ humanæ, eadem enim defini-
tio (quæ naturam rei explicat) & operatio
naturalis (nam artificialis, quod scilicet unus
sit Musicus, alter sartor, est accidentalis, sicut
& quod unus sit parvus vel niger, alter mag-
nus vel albus huc non spectat) convenient utri-
que; undè dicuntur differre solum numero.
Ex quo collige differentiam esse duplē: spe-
cificam & Numericam. Ratio, seu res, quæ fa-
cit naturā differre specie, est *specificā.* v.g. rati-
onale & irrationale; per hæc enim homo &
brutum differunt specie, licet in animali con-
veniant. *Numerica* est, quæ solum facit, ut iste
sit aliis numero ab illo, seu ut præcisè & tan-
tum numero distinguantur, non autem in na-
tura. v.g. Petrus & Paulus. Differētia specifica
cum genere constituit speciem v.g. *Rationale*
cum animali hominē: *Irrationale* cū animali
brutū, *Latrabile* cū animali canem. &c. Dif-
fe-

40 De Invent. Argumentat.

ferentia numerica solùn facit, ut una natura non sit altera, sed alia numero, ut homo albus, & niger, pomum dulce & pomum acidum, Petrus parvus, Paulus magnus &c. Hinc patet differentiam numericam fieri per adjuncta rei, quæ apud Philosophos vocantur accidentia; unde differentia numerica, etiam accidentalis dicitur. Altera vero specifica, & essentialis, quod essentiam seu naturam una cum genere constitutam; qua ex causa definitio constare debet Genere, & differentia; quia debet naturam rei explicare.

Valet hic locus magnopere ad dilatandam & probandam quæstionem, transferendo hypothesim ad thesim, id est, ex quæstione finita faciendo infinitam, quod fit omittendo circumstantias personæ, loci, temporis, modi &c. quibus quæstio tanquam sine & termino constringebatur, quod minus latissime, & quasi sine fine se diffunderet. Hujus reductionis causam duplē assignat P. Cypr. Soarius lib. I. c. 6. 1. Quod latissimus discurrendi campus oratori aperiatur, quod plurimum facit ad majestatem & pompam orationis. 2. Quod facilis sit descensus ad probandam quæstionem finitam; si enim verū est, omnes homines esse mortales, facili negotio probabis Petrum esse mortalem, quia Petrus inter omnes homines continetur, ideo loco citato dicitur; quod quæstio infinita seu universatoras causas sèpè contineat, id est, quæstiones finitas, seu res particulares. Usus est hoc artificio Cicerio pro Archia Poëta, quem, ut à poëtica arte illustrius commendaret, in arti-

um

um mansuetiorum commendationem excusat. Sic etiam pro Milone, ut ostenderet jure Clodium à Milone occisum esse, prius in genere ostendit jure occidi insidiatorem, deinde probat Clodium insidiatorem fuisse, unde facilè sequitur, Clodium jure cæsum esse. Imitari potes facturns orationem de milite, recurrente ad gloriam militare; de Philosopho ad laudem Philosophiae, & de ordine S. Brunonis in commendationem vite solitariae vel religiosæ. &c. Hec translatio quæstionis finitæ ad infinitam maximè, & communiter servit in exordiis faciendis; priusquam enim de re nostra in particulari dicere aggredimur, in genere aliqua præmittimus. v.g. In omni quidem statu turpis est vita libido, insenectute tamen quam maximè, nam &c. Item cum in rebus omnibus plurimum momenti habeat prudentia, tum præcipue in bello, etenim &c. hic enim modo habetur exordium ex visceribus causæ, & inadvertenter sine violentia descenditur ad statum quæstionis.

Nota tamen non semper quæstionem finitam reduci posse ad infinitam. cum enim de vero ambigitur, id est, quando est dubium de veritate quæstionis infinitæ, tunc res per conjecturam, id est, quæstionem finitam discussi debet. Sic Cicero pro Milone non potuit ad infinitam reducere hanc finitam v. g. an Clodius sit insidiator? debuisset enim querere, an omnes homines, vel omnes Romani sint insidiatores? quod universaliter verum non est. Sic etiam, ut probem Petrum, Rhetorem

torem esse malum, vel pigrum, non possum reducere ad hanc infinitam, an omnes Rhetores sint mali vel pigri? Contingit autem hoc roties, quatties praedicatum non convenit omnibus necessariò, sed contingenter, seu accidentaliter, v.g. Petrus currit, cadit, studet, scribit &c. aliud est si dicam: Petrus haber corpus & animam, hoc enim omni necessariò conveniunt underali casu quæstionem particularem per genericam & universalem probare non possum. Ceterum, si praedicatum sit contingens & accidentale, seu non communè omnibus, tunc subsistere debet in statu conjecturali, de quo lib. 2. c. II. ait Cypr. Soarius.

I. Regula ad formandum argumentum hæc est: Quidquid dicitur de genere in sensu reali & physico (quidquid enim in sensu logico dicitur, non bene semper infertur. v.g. non possum dicere, virtus est genus, ergo etiam fortitudo est genus) dici etiam potest de specie sub illo genere contenta. v.g. Contra virtus est decertandum, ergo etiam contra intemperantiam, timorem &c. Omnes scientia sunt laude dignæ; ergo & Rhetorica.

II. De quo negatur genus, de eodem negatur & species, v.g. Hæc res non est avis, ergo neque vesperilio. Adulatio non est virtus, ergo neque est prudentia, justitia. &c.

III. Posito seu affirmato Genere, ponitur & affirmatur aliqua species incerta sub distinctione, ut video ibi animal, ergo est homo, vel brutum, periit elementio, ergo vel igne, aurum &c.

Nota Genus aliud esse summum, aliud subalternum. Summum est, quod supra se nullum habet. Subalternum est, quod est sub altero, seu quod aliud supra se habet. v.g. Avis supra se habet animal, animal supra se habet vivens.

§. VII. *De specie seu forma*

Species in Rhetorica vocatur **Forma**, nimirum propter differentiam quæ cum genere naturam constituit: Forma enim juxta Rheticam lib. I.c. 26. Est ratio rei, per quam res est id quod est, & ab aliis distinguitur: per differentiam autem res aliqua, quæ propter genus cum aliis conveniebat, est id quod est. & ab aliis distinguitur. Unde sicut forma physica, seu naturalis, v.g. albedo cum materia v.g. pariete constituit unum compositum physicum, quod est album, ita Genus cum Forma, seu differentia cum genere facit & constituit unum Metaphysicum. Rectè autem dicitur forma pars generi subjecta, quia species est sub genere, & ipsi subest in affirmando & negando, seu, quod idem est, in prædicando, & essendo est subjecta: semper enim bene dico: **Justitia est Virtus, Temperantia est Virtus, item corvus est avis, grus est avis, pica est avis;** non autem contrà; **Virtus est Temperantia, virtus est Justitia,** potest enim esse alia, i tem avis est pica, avis est grus &c. potest enim esse corvus vel bubo &c.

Nota speciem cum Genere in hoc convenire, quod sæpè continet plures pars-